

Spørgsmaal, vi nok blive enige om ved denne Sags videre Behandling. — Med Hensyn til de øvrige Bemærkninger, der ere fremkomne, skal jeg tillade mig først at sige med Hensyn til § 2, hvor det blev omtalt af en æret Taler, at naar Strandfogden havde faaet Underretning om en Strandning, skulde han først tilstille Politimesteren og den nærmeste Toldfunktionær Underretning derom, og derefter Redningsstationen, at det staar der egentlig ikke. Den ærede Taler citerede ikke ganske nøjagtig, hvad der staar i Lovforslaget. Der staar nemlig ikke „derefter“, men „tillige“, med andre Ord, der er ikke i Lovforslaget foreskrevet noget om, at han først skal gaa til Politimesteren og Toldfunktionæren og bagefter til Redningsstationen. Det maa ganske være overladt til hans Skøn, hvad han kan anser for rigtigst i denne Henseende. Men jeg skal for øvrigt ikke have noget imod, at man vender det om, naar det kan tilfredsstillende, og altsaa stiller det op saaledes, at han skal, for saa vidt de paa Stibet værende Personer ikke skønnes at kunne reddes med de forhaandenværende Midler, melde det til Redningsstationen og tillige til Politimesteren og nærmeste Toldfunktionær. At det vendes om paa denne Maade, skal jeg ikke have noget at indvende imod. For saa vidt som det blev fremhævet, at det kunde være hensigtsmæssigt, om der tilvejebringes en hyppigere Patrouillering og navnlig Patrouillering om Natten, og at det i den Henseende vilde være hensigtsmæssigt at træffe en Slags Afkord med Strandfogden og yde ham et vist vederlag for Baatagelsen af dette Hverv, skal jeg bemærke, at dette dog vist nærmest maa betragtes som noget, der maa iværksættes af Redningsvæsenet. Skulde en saadan Tanke nærmere gennemføres, forekommer det mig, at den naturlige Vej vilde være, at Redningsvæsenet saa maatte have en forhøjet Bevilling paa Finansloven i dette Djemed, og at Redningsvæsenet saa maatte træffe disse Overenskomster med Strandfogderne om, at de skulle patrouillere paa Stranden. Det er vist nok en Forholdsregel, som vil være baade human og hensigtsmæssig, og som jeg for saa vidt ikke kan have noget at erindre imod. — Som det blev bemærket, er jo en af de vigtigste Bestemmelser i Lovforslaget Reglerne i § 4 om Oprættelsen af Bjærgelav. Man er vist nok fra alle Sider enig om, at den nu bestaaende Tingenes Tilstand, hvorefter det er en almindelig Borgerpligt, ikke alene, hvad der jo er naturligt, at yde sin Hjælp, naar Talen er om at redde Menneskeliv, men ogsaa at yde sin Arbejdskraft, naar

Talen er om at redde Bærdier, ikke er noget, der er vel foreneligt med Nutidens Forhold. Dette, at saaledes Politiet eller Strandfogden skulle kunne kommandere enhver ud for at deltage i Bjærgningsarbejdet, er en Tilstand, som vist næppe vil være i og for sig holdbar. Smidletid vil jeg dog bemærke, at der har saa vidt mig bekendt aldrig været videre Bænskeligheder i den Henseende, fordi Forholdet vel er det, at Folk heller end gerne ville deltage i dette Arbejde, og derfor er det hele gaaet, uden at vi have haft videre Bænskeligheder i denne Henseende. Men det turde dog vist nok erkendes, at det er rigtigst, at det gøres til en frivillig Sag at foretage Bjærgning af Bærdier, og at dette da ordnes i Overensstemmelse med det traditionelle paa den Maade, at der indrettes Bjærgelav alle Steder, hvor der er Anledning dertil. Hvad disse Bjærgelavs Organisation angaar, blev det fra et æret Medlem bemærket, at der burde være Regler om, at naar en Mand enten var syg eller paa Grund af Alderdomsvagthed, eller af andre Marsager ikke selv kunde deltage, maatte han have Lov til at stille en anden dygtig Person i sit Sted. Jeg tror, at til en vis Grad vilde denne Tanke nok kunne realiseres ved Bestemmelsen i Vedtægterne, thi at et Medlem af Bjærgelavet, naar han har Forsald, maatte kunne sende en anden dygtig Mand i sit Sted, synes jeg ikke kunde møde saa store Hindringer. Derimod forekommer det mig, at det sikkert vilde være et Brud paa Princippet i denne Lov, om f. Eks. Enken, naar Manden var død, skulde have Lov til at være Medlem af Bjærgelavet. Det forekommer mig i alt Fald at være noget, der nærmere burde overvejes, om det kunde tillades hende vedblivende at være Medlem af Bjærgelavet saa at sige ved Fuldmægtig. Naar disse Bjærgelav skulle eksistere, og naar de skulle, som det er berørt af flere ærede Talere, sætte sig i Udgifter for at skaffe sig de fornødne Redskaber, kan man ikke undgaa, at man saa ogsaa maa give dem visse Rettigheder til Gengæld; naar man lægger den Pligt paa dem, at de skulle personlig og med de Midler, der staar til deres Raadighed, være virksomme for Bjærgningen, saa maa de ogsaa have Rettigheder til Gengæld, og det gaar Forslaget ogsaa ud paa. Det gaar ud paa at give dem en Ereret til alle de Bjærgninger, som foretages fra Land. Og dernæst gaar Lovforslaget ud paa — det blev navnlig indsat i Landstinget — ogsaa at give Bjærgelavene Ereret til at yde den Bistand, som maatte forlanges, naar Bjærgningen fore-